

ת"פ 19482/08/17 - מדינת ישראל נגד מתניה ברנע

בתי משפט

ת"פ 19482-08-17
08 בדצמבר 2022

בית המשפט המחוזי ירושלים
לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

מתניה ברנע

גזר דין (מתוקן לאחר ערעור)

- ביום 18.2.2018, במסגרת הסדר טיעון, הודה הנאשם והורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן במסגרת ההסדר. ביום 25.10.2018 נגזר דינו של הנאשם ל- 18 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים (להלן: "ההליך הראשון").
- הנאשם הגיש ערעור לבית המשפט העליון (ע"פ 8520/18), שם העלה טענות לגבי הודאתו במסגרת הסדר הטיעון, בהתייחס לעבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה ולעובדות הקשורות לעבירה זו.
- בפסק דינו מיום 17.6.2019, קיבל בית המשפט העליון את הערעור, לאחר שקיבל את טענת הנאשם לפיה הודה בעבירות לאחר שסנגורו הקודם התחייב לפניו שהעונש המקסימלי שייגזר עליו יהיה מאסר לריצוי בעבודות שירות.
- בית המשפט העליון קבע, בהתייחס לכתב האישום המקורי, כי הרשעת הנאשם בעבירות הפקרה לאחר פגיעה; נהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף; אי ציות לרמזור אדום ואי ציות לתמרור, תעמוד בעינה; וכי גזר הדין יבוטל והתיק יוחזר לבית משפט זה לשם ניהול ושמיעת ראיות לגבי סעיפים 6-8 לכתב האישום, החלק הרלוונטי של סעיף 9 לתיאור העובדות בכתב האישום המקורי, וסעיף 2 להוראות החיקוק, הנוגע לעבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק).
- לאחר ניהול הליך הוכחות, נמצא כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח שהנאשם עבר עבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, וחלף עבירה זו, בהתאם לראיות שהובאו ובהתאם לסמכות הנתונה לבית המשפט מכח סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, הורשע הנאשם בעבירה של מעשה פיזיות ורשלנות לפי סעיף 338א(1) לחוק.
- בסיכומו של דבר, בהתאם לאמור לעיל, הנאשם הורשע על פי הודאתו בהפקרה לאחר פגיעה, עבירה לפי ס' 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"); נהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף, עבירה לפי סעיף 2(א)+(ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל-1970; אי ציות לרמזור אדום, עבירה לפי תקנה 64 (ה) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961; ואי ציות לרמזור, עבירה לפי תקנה 64 (ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961. בנוסף כאמור, לאחר ניהול הליך הוכחות, הורשע הנאשם בעבירה של מעשה פיזיות ורשלנות, לפי סעיף 338א(1) לחוק.

עובדות כתב האישום הרלוונטיות

6. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 19.2.2017 הגיע הנאשם ברכבו לצומת בשכונת שמואל הנביא בירושלים. הנאשם נכנס לצומת מבלי לתת זכות קדימה למתלונן אשר נהג באופנוע, התנגש באופנוע, הפיל את המתלונן ונמלט מהמקום מבלי שהושיט לו עזרה.

7. כמפורט בסעיפים 6 ו-7 לכתב האישום, לאחר שעזב את מקום התאונה המשיך הנאשם בנסיעה לכיוון כביש מס' 1, שם חצה צומת ברמזור אדום. הוא המשיך ופנה ימינה לרחוב שמואל הנביא, המשיך בנסיעה לרחוב שבטי ישראל, ומשם פנה ימינה לרחוב שומרי אמונים ובהמשך לרחוב הרב זוננפלד. כל זאת, כאשר הוא נוסע בצורה פרועה תוך כדי נסיעה על המדרכה ומאלץ הולכי רגל לסטות הצידה. בנסיעתו סיכן הנאשם הולכי רגל וכלי רכב ואף פגע במראות של כלי רכב שחנו לצד הכביש.

כשהגיע הנאשם לרחוב זוננפלד, הוא נסע לכיוון רחוב ברוך רפפורט וכתוצאה מנהיגתו הפרועה הולכי רגל שהיו במקום נאלצו לסגת הצידה. בהמשך לכך, נמלט הנאשם מהמקום.

סעיף 8 לכתב האישום מתייחס לנזק אשר נגרם למתלונן - שבר בשוק ימין, שבר בשורש יד שמאל ושבר באצבע ביד שמאל.

8. לקראת הטיועונים לעונש בהליך הראשון, ביום 25.6.2018 הוגש תסקיר שירות המבחן. על פי האמור בתסקיר, הנאשם היה באותה עת בן 23, רווק, התגורר בדירה שכורה בירושלים ועבד בהתקנת מטבחים. צוין כי הנאשם שמר על תפקוד תקין ויציב, ללא מעורבות פלילית כלשהי. לדברי הנאשם, מעורבותו בתאונה הובילה לשינוי באורחות חייו, והוא פתח עסק עצמאי להתקנת מטבחים, ומתגורר.

לגבי העבירה, צוין כי הנאשם מקבל אחריות מלאה ומביע צער וחרטה. צוין בתסקיר כי בעת התאונה חש הנאשם לחץ ומצוקה, והפעיל שיקול דעת מוטעה כשבחר לעזוב את המקום מבלי להגיש עזרה לנפגע. לדברי הנאשם, זמן קצר לאחר התאונה, משהבין את חומרת האירוע והתאושש, פנה מיוזמתו לתחנת משטרה לדווח על התאונה. הנאשם שיתף כי בינו לבין המתלונן ישנה היכרות קודמת, הוא הביע התנצלותו לפני המתלונן ומשפחתו ואף סוכם ביניהם על תשלום פיצוי.

שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות עבירות נמוך, וכי הטלת ענישה מחמירה, כדוגמת מאסר בפועל ואף מאסר בעבודות שירות, יהיה בה כדי למוטט את מאמציו של הנאשם לשמור על אורח חיים תקין ולהימנע מחשיפה לנורמות עברייניות. לפיכך, המליץ שירות המבחן על הטלת מאסר על תנאי, צו שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב של 300 שעות, והטלת צו מבחן למשך שנה.

9. מאז הוגש התסקיר, חלפו כארבע שנים. מהטיועונים לעונש עלה כי בינתיים הנאשם התחתן ונולדו לו שני ילדים.

טיעוני הצדדים לעונש

10. ב"כ המאשימה טען כי הנאשם הודה במרבית עובדות כתב האישום, שלא השתנו לאחר שהתיק הוחזר לדיון מחדש, אך סעיפי העבירה שבבסיס הרשעתו השתנו - בהתאם להכרעת דינו של בית המשפט העליון, הנאשם הורשע בעבירת הפקרה לפי סעיף 64א(ב) לפקודה, שהעונש לצידה שבע שנות מאסר, במקום סעיף 64א(א) המקל יותר, אשר יוחס לו בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון; לצד זאת, הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק, עבירה שהעונש בצידה הוא שלוש שנות מאסר, חלף העבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום ואשר הורשע בה במסגרת הסדר הטיעון, לפי סעיף 332(2), שהעונש בצידה הוא 20 שנות מאסר. העבירה המרכזית המיוחסת לו היא עבירת ההפקרה. בתאונה נגרמה למתלונן רוכב האופנוע חבלה חמורה. הנאשם בחר להימלט מהמקום בנסיעה מסוכנת והסגיר עצמו לאחר מספר שעות.

לדברי ב"כ המאשימה, בין אם הנאשם היה אחראי לעבירה ובין אם לאו - היה מצופה ממנו לעצור ולוודא שהפצוע בתאונה יקבל טיפול רפואי. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, לעבירת ההפקרה שלוש תכליות - הושטת עזרה למי שנפצע; מתן ביטוי לערכים של סולידריות חברתית, ערבות הדדית ועזרה לזולת; לאפשר את חקירת התאונה ונסיבותיה ואחריות המעורבים. לצד עבירת ההפקרה הורשע הנאשם בעבירת פיזות ורשלנות, שמטרתה להגן על החיים ושלמות הגוף ולשמור על שלום הציבור ובטחונו. עיקרו של תיקון 101 לפקודת התעבורה הוא הרתעת הציבור. המסר הוא שאם אדם מעורב בתאונת דרכים עליו לעצור ולהושיט עזרה. כאשר מעורב רוכב אופנוע בתאונה, יש בכך חומרה יתרה.

בנוסף, לעבירת ההפקרה היו עבירות נלוות - הנאשם היה אחראי לתאונה ונמלט בצורה מסוכנת, והוא נהג ללא פוליסת ביטוח.

לפיכך, לטענת המאשימה מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

לגבי העונש בתוך המתחם, נטען כי הנאשם לא לקח אחריות מלאה על מעשיו, ניהל את ההליך בגלגול שני ולא חסך זמן שיפוטי מבית המשפט. עם זאת, ניהול ההליך זו זכותו, והוא זוכה מהעבירה החמורה בה הורשע במסגרת הסדר הטיעון שבוטל.

הנאשם היה צעיר בעת ביצוע העבירה, ללא עבר פלילי. הוא שילם את הפיצוי שנגזר עליו בגזר הדין הקודם. לטענת המאשימה, ניתן להקל מעט בעונש מגזר הדין הקודם, אך לא מעבר לכך. לפיכך מבקשת המאשימה לגזור על הנאשם מאסר בפועל בשליש התחתון של המתחם, לצד מאסר על תנאי, פסילה ממושכת מנהיגה, פסילה על תנאי וקנס.

11. ב"כ הנאשם טען כי בתיקון 101 לפקודה קבע המחוקק שני עקרונות - עקרון ההלימה לצד עיקרון אחידות בענישה. עם זאת, הענישה היא לעולם אינדיווידואלית.

לגבי עבירת ההפקרה, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם עזב את המתלונן כשהיו אנשים שטיפלו בו. הוא לא השאיר את המתלונן לבד. לדבריו, זה לא מצדיק את מעשיו, אך מעיד על מידת הפגיעה בערך המוגן. לגבי הצורך לאפשר למשטרה לחקור את האירוע, טען כי הנאשם הגיע באותו לילה מיוזמתו למשטרה. בריחתו ממקום האירוע לא הייתה כדי שלא להיתפס אלא מתוך לחץ. הנאשם הרגיש שכמעט מת מהתאונה.

לגבי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה, נטען כי היא מתייחסת לעבירות לפי סעיף 64א(ג), שהענישה לצידו 14 שנות מאסר, פי שניים מהעבירה החמורה ביותר מבין העבירות המיוחסות לנאשם.

המאשימה התייחסה לשיקול של הרתעת הרבים, אך השאלה אם ענישת הנאשם ביתר שאת תשיג את תכלית ההרתעה.

לטענת ב"כ הנאשם, בנסיבות מקרה זה, מתחם הענישה צריך להתחיל בשירות לתועלת הציבור.

נטען כי ככל שייקבע שמתחם העונש ההולם מתחיל במאסר בעבודות שירות, מדובר במקרה מובהק בו יש לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם, בשל שתי נסיבות מצטברות - שיקולי שיקום ושיקולי צדק. לדבריו הנאשם עבר הליך שיקומי. מדובר באדם נורמטיבי. בהתאם לתסקיר שירות המבחן, אף שהנאשם היה צעיר בתחילת דרכו ונעדר מקורות תמיכה, הוא הצליח לשמור על רמת תפקוד תקינה. במהלך חמש השנים שחלפו, הנאשם התחתן ונולדו לו שני ילדים. בתסקיר משנת 2018 המליץ שירות המבחן על 300 שעות שירות לתועלת הציבור. שליחת הנאשם למאסר תגרום לפגיעה ממשית במשפחתו.

בנוסף טען ב"כ הנאשם כי מאז ביצוע העבירה חלף פרק זמן ארוך. המאשימה טוענת כי זה לא באשמתה, אך זה גם לא באשמת הנאשם, שלא ניהל הליך סרק - בסופו שלדבר הנאשם זוכה מהעבירה החמורה ביותר שיוחסה לו בכתב האישום. הנאשם חי במשך חמש שנים במצב של חוסר וודאות, עם "חרב מעל הראש". כתב האישום הוגש באוגוסט 2017 ומאז תוהה הנאשם מה יעלה בגורלו. כיום אין הצדקה לשלוח את הנאשם למאסר.

לגבי עונש הפסילה, נטען כי בהתאם להכרעת הדין השנייה, העבירה בה הורשע הנאשם השתנתה מסיכון חיי אדם

לעבירה של רשלנות. בהתאם לפסיקה המתחם לעניין הפסילה נע בין 3 ל- 6 שנים. הנאשם הפקיד את רישיון הנהיגה שלו מיד לאחר גזר הדין באוקטובר 2018 והרישיון לא הוחזר לו מאז, כך שבפועל הוא בפסילה כמעט ארבע שנים. אין לנאשם עבירות קודמות. לפיכך ביקש ב"כ הנאשם לקבוע כי הנאשם סיים את רכיב הפסילה. צוין כי בשל שלילת הרישיון הנאשם נאלץ להפסיק את עבודתו בהתקנת מטבחים, עבודה הכרוכה בניידות, וכיום הוא עובד בעבודות מזדמנות.

לפיכך ביקש לקבוע כי מתחם העונש ההולם מתחיל בשל"צ, ולמקם את הנאשם בתחתית המתחם. ככל שייקבע מתחם שלא מתחיל בשל"צ, ביקש ב"כ הנאשם לחרוג ממנו ולקבוע עונש של"צ בהתאם להמלצת שירות המבחן. ככל שבית המשפט יקבע שהמתחם מתחיל במאסר, ביקש שעונש מאסר שייגזר על הנאשם ירוצה בדרך של עבודות שירות.

12. הנאשם, בדבריו, הביע חרטה וצער על התנהגותו ועל כך שלא הגיש עזרה בעת התאונה. הנאשם התייחס לנזק שייגרם למשפחתו אם יהיה עליו לרצות עונש מאסר. הנאשם הוסיף כי הוא נמצא בחרדה; כי בשל שלילת רישיון הנהיגה שלו לפני ארבע שנים נפגעה פרנסתו; וכי במהלך התקופה שילם עשרות אלפי שקלים שכר טרחה לעורכי דין ושילם פיצוי למתלונן בסך 40,000 ₪.

הוא מאוד רוצה לחיות חיים נורמטיביים, להועיל לחברה ולמשפחתו, ומתחנן לפני בית המשפט שיבין אותו. הוא מוסר את נפשו כדי שלא יחסר דבר לילדיו ובטוח שאם ייעדר מהבית ילדיו יפגעו פגיעה נפשית עמוקה.

מתחם העונש ההולם

13. בהתאם לתיקון 113 לחוק, העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה: "**קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו**" (סעיף 40ב לחוק). בהתאם לסעיף 40ג לחוק, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בתוך מתחם העונש ההולם, יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40יא לחוק.

14. כפי שנקבע בגזר הדין בהליך הראשון - אף שמדובר במספר עבירות בהן הורשע הנאשם, מאחר שכולן קשורות באותו אירוע, ייקבע מתחם עונש הולם אחד לכל העבירות.

15. בראש ובראשונה יש להתייחס לעונש שקבע המחוקק לצד העבירות -

לעבירת הפקרה אחרי פגיעה נקבע עונש של שבע שנות מאסר;

לעבירת פיזיות או רשלנות של נוהג רכב או רוכב בדרך ציבורית נקבע עונש של שלוש שנות מאסר;

לעבירת חובת פוליסה נקבע עונש של שלושה חודשי מאסר.

16. לצד הענישה שקבע המחוקק, יש להתחשב במדיניות הענישה הנהוגה.

המאשימה הפנתה לפסקי דין, שהנסיבות ברובם חמורות מאלה שבענייננו, ובהם נקבעו מתחמי ענישה שונים - בע"פ 3304/14 **סולטאן פראן נ' מדינת ישראל** (21.10.2014) נקבע במסגרת הערעור כי מתחם הענישה נע בין 10 ל-30 חודשי מאסר, ועונשו של המערער הועמד על 14 חודשי מאסר בפועל; בע"פ 748/15 **דוד מגור נ' מדינת**

ישראל (4.5.2015) נדחה ערעור על עונש מאסר בפועל של 13 חודשים לצד עונשים נלווים; בע"פ 3258/16 **אולג וולקוב נ' מדינת ישראל** (22.1.2017) נקבע מתחם הענישה בין 12 ל-48 חודשי מאסר בפועל, ועל המערער נגזרו 15 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים; בתיק ת"ד 8955-12-18 **מדינת ישראל נ' עומר צוץ** (20.5.2020), נקבע מתחם עונש הולם של מאסר בפועל, בין שישה חודשים לשלוש שנים, ועל הנאשם נגזרו 10 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים; בת"פ 51405-10-12 **מדינת ישראל נ' ג'מיל קונבר** (28.6.2015) נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חד ספרתי גבוה של חודשי מאסר בפועל ועד 25 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. על הנאשם נגזרו 11 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים; בת"ד 8055-12-18 **מדינת ישראל נ' דחלה** (22.2.2021), נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 ל-30 חודשי מאסר ופסילת רישיון נהיגה בין 3 ל-7 שנים, ועל הנאשם נגזרו 10 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים.

ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 6321/18 **רובן ג'קוב קריאף נ' מדינת ישראל** (18.12.2019), שם נקבע בגזר הדין מתחם הענישה בין 10 ל-20 חודשי מאסר בפועל, ועל המערער נגזרו 10 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים, ובערעור הקל בית המשפט בעונשו של המערער והעמיד את העונש על תשעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות; עפ"ג 28172-06-21 **מדינת ישראל נ' ואנונו** (19.9.2021), שם נקבע מתחם עונש הולם בין שישה חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות ועד 30 חודשי מאסר בפועל. מתחם הענישה לגבי הפסילה נע בין שלוש לשש שנים. על המשיב נגזרו 8 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים; עפ"ת 24273-03-17 **סאמר דיאב נ' מדינת ישראל** (25.5.2017), שם נקבע מתחם ענישה בין חמישה חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר ועונשים נלווים. על המערער נגזרו שבעה חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. בערעור הופחת משך המאסר לשישה חודשים, ונקבע כי המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

17. לעניין הערך החברתי שנפגע בעבירת ההפקרה - בראש ובראשונה מדובר על מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה. תכלית נוספת היא למנוע מהנהג להתחמק מאחריותו ולהקל על רשויות האכיפה בבירור נסיבות התאונה והאחראים לה.

לעניין זה נקבע בע"פ 2619/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (נבו) (30.11.2014):

"מבלי להקל ראש בעבירות של הנהיגה בקלות ראש ובגרימת החבלה החמורה, אין ספק כי העבירה הקשה, אשר ראויה לגינוי ולהוקעה, היא עבירת ההפקרה אחרי פגיעה. במוקד עבירה זו עומד כשל מוסרי, שבמסגרתו מותר הנהג הפוגע את הנפגע לאנחות במקום התאונה, מבלי לבדוק את מצבו ולהזעיק את גורמי הסיוע הרפואי."

18. אשר לנסיבות הקשורות בעבירה - הנאשם נהג ברכב ללא ביטוח חובה בתוקף. במהלך נסיעתו פגע הנאשם עם רכבו במתלון אשר היה רכוב על אופנוע ונמלט מהמקום, תוך שהוא נוסע בנתיב נגדי, עובר ברמזור אדום, נוהג באופן רשלני ומסכן את הולכי הרגל שנקרו בדרכו. עם זאת, הימלטות הנאשם ממקום התאונה נבעה מבהלה ואובדן עשתונות, ולאחר שהגיע לביתו הנאשם התעשת והתייצב במשטרה מיוזמתו. אמנם הנאשם הפקיר את המתלון בזירת התאונה, אך הוכח שבאותה עת נכחו במקום אנשים אחרים אשר סייעו לפצוע.

אשר לנזק שנגרם - כתוצאה מהתאונה נגרמו למתלון שבר בשוק ימין, שבר בשורש כף היד ושבר באצבע. לגבי החלק הנוגע להימלטותו של הנאשם ממקום התאונה, הנאשם כאמור סיכן את הנוסעים בכביש והולכי הרגל, אך למרבה המזל לא נגרם נזק להולכי רגל.

19. בהתחשב במכלול השיקולים כמפורט לעיל, נוכח מהות העבירות ונסיבותיהן ובהתחשב בפסיקה הנוהגת, מתחם הענישה במקרה זה נע בין מספר חודשי מאסר, שיכול שירוצו בעבודות שירות, ל-30 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, ופסילה מנהיגה בין שלוש לשש שנים.

העונש בתוך המתחם

20. בזמן האירוע הנאשם היה בחור צעיר בן 22, ללא עבר פלילי. הוא הודה במרבית העבירות שיוחסו לו, לקח אחריות למעשיו, הביע חרטה ושילם פיצוי מוסכם למתלונן, שלא במסגרת ההליך המשפטי. מאז האירוע חלפו למעלה מחמש שנים, ולא נטען כי הנאשם הסתבך בעבירות נוספות. חלוף הזמן נובע מחזרתו של הנאשם באופן חלקי מההודאה וניהול ההליך מחדש, שתוצאתו הרשעת הנאשם בעבירה קלה בהרבה מזו שהורשע בה בהליך הראשון במסגרת הסדר הטיעון. מאז האירוע הנאשם התחתן, נולדו לו שני ילדים והוא מפרנס משפחה, לדבריו הוא המפרנס היחידי בבית. אין ספק ששליחתו לכלא תפגע במשפחתו. אין באמור לעיל כדי להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם, אך עונשו של הנאשם ייגזר בתחתית המתחם.
21. אשר לפסילה - בהליך הראשון נגזרה על הנאשם פסילה למשך חמש שנים. כאמור, נוכח תיקון הכרעת הדין, מתחם העונש ההולם בכל הנוגע לפסילה מנהיגה נע בין שלוש לשש שנים, וגם בעניין זה יש מקום להעמיד את הפסילה בתחתית המתחם.
22. אשר לפיצוי למתלונן - אין מחלוקת בין הצדדים שהנאשם שילם למתלונן פיצוי מוסכם בסך 40,000 ₪. לפיכך אין מקום לקבוע פיצוי נוסף.
23. נוכח האמור לעיל, אני דנה את הנאשם כמפורט להלן:

א. מאסר בפועל למשך שמונה חודשים.

הנאשם ירצה מאסר זה בעבודות שירות, בבית החולים לבריאות הנפש כפר שאול בירושלים. מועד תחילת העבודות 19.1.2023. במועד זה בשעה 08:30 על הנאשם להתייצב ביחידת ברקאי - עבודות שירות - שלוחת דרום, סמוך לכלא באר שבע.

מובהר לנאשם כי כל הפרה של עבודות השירות ותנאי ההעסקה, יש בה כדי הביא להפסקה מנהלית של עבודות השירות ולריצוי העונש במאסר ממש.

ב. מאסר על תנאי של שישה חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור, בתוך שלוש שנים מהיום, עבירה של הפקרה לפי סעיף 64א לפקודת התעבורה ועבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

ג. אני מורה על פסילת הנאשם מנהיגה למשך שלוש שנים. ככל שהנאשם הפקיד את רישיון הנהיגה באוקטובר 2018 לאחר גזר הדין הראשון, ולא קיבל מאז את הרישיון חזרה - תקופת הפסילה תמה.

ד. פסילת רישיון על תנאי של 12 חודשים, אשר לא תוטל על הנאשם, אלא אם יעבור, בתוך שלוש שנים מהיום, עבירה של הפקרה לפי סעיף 64א לפקודת התעבורה ועבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, י"ד בכסלו תשפ"ג, 08 בדצמבר 2022, במעמד הצדדים.

**רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת**